

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **T. T.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron, w dniu 8 maja
2024 r., z urzędu, potrzeby zastosowania środka zapobiegawczego w postaci
tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k.
i art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 127b k.p.k.

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

p o s t a n o w i ł:

**zastosować wobec T. T. środek zapobiegawczy w postaci
tymczasowego aresztowania na okres 3 (trzech) miesięcy, tj. do
dnia 6 sierpnia 2024 r., godz. 8:55.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, postanowieniem z 8 maja 2024 r., w sprawie o sygn. akt II KO 4/24, na skutek sygnalizacji wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej przez skazanego T. T., w oparciu o art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wznowił z urzędu postępowanie karne zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 sierpnia 2023 r., II AKa 40/23 zmieniającym wyrok

Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 23 listopada 2022 r., V K 114/22, mocą którego T. T. został skazany za dokonanie zbrodni rozboju w formie kwalifikowanej oraz zbiorowego zgwałcenia w ramach powrotu do przestępstwa, na karę 10 lat pozbawienia wolności i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Powyższa sytuacja determinuje konieczność zastosowania z urzędu wobec T. T. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Zgodnie z odpowiednio stosowanym w postępowaniu wznowieniowym przepisem art. 538 § 1 i 2 k.p.k., z chwilą uchylenia wyroku w tym postępowaniu, wykonanie kary ustaje, jednakże Sąd Najwyższy może zastosować środek zapobiegawczy w celu zabezpieczenia postępowania międzyinstancyjnego.

T. T. rozpoczął wykonywanie kary pozbawienia wolności w dniu 10 listopada 2023 r. a jej zakończenie przewidziane jest na dzień 8 marca 2036 r. (informacja z NEOSAD).

Wobec T. T. zaktualizowały się przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Odnosząc się do przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k. należy przypomnieć, że przy stosowaniu środków zapobiegawczych wymagane jest jedynie ustalenie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa, nie zaś pewność co do tego stanu rzeczy. Pewność tę znamionuje dopiero prawomocne orzeczenie sądu, rozstrzygające kwestię odpowiedzialności karnej osoby, której przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa. W sprawie T. T., która oczekuje na ponowną kontrolę instancyjną, duże prawdopodobieństwo sprawstwa wynika z faktu nieprawomocnego skazania go wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, który pozostaje nadal w obrocie prawnym. Wyrok ten, choć nieprawomocny, to jednak korzysta z domniemania, że jest prawidłowy – również w zakresie przyjętej w nim kwalifikacji prawnej czynu. Zabezpieczenie więc postępowania międzyinstancyjnego w kontekście ciężaru gatunkowego zarzucanych skazanemu przestępstw poprzez stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego – jest niezbędne. Trzeba podkreślić, że funkcją środka zapobiegawczego jest zabezpieczenie prawidłowego toku całego procesu karnego, a więc nie tylko postępowania dowodowego, ale też kolejnych jego etapów. Okoliczność tę dostrzega i respektuje ustawodawca, który w

art. 258 § 2 k.p.k. statuuje przesłankę szczególną stosowania takiego środka, opartą na wymiarze kary orzeczonej nieprawomocnie, a więc obejmującą z natury rzeczy etap postępowania karnego przed sądem odwoławczym. Przesłanka „grożącej surowej kary” nie ma wymiaru abstrakcyjnego w wypadku T. T., który stoi pod zarzutem popełnienia w ramach recydywy dwóch zbrodni i orzeczono wobec niego nieprawomocnie karę 10 lat pozbawienia wolności. Na wypadek więc uznania go za winnego wszystkich lub części z zarzucanych mu czynów niewątpliwie grozi mu surowa, w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k., kara pozbawienia wolności. Zagrożenie taką karą jest dostateczną i samodzielną przesłanką świadczącą o potrzebie stosowania aresztu tymczasowego, albowiem wskazuje na domniemanie, że oskarżony może podejmować próby różnych bezprawnych działań mających destabilizować prawidłowy tok postępowania, a do których zalicza się nie tylko utrudnianie zbierania i utrwalania dowodów ale także nie stawianie się na czynności procesowe, czy ukrywanie się uniemożliwiające wykonanie kary. Dlatego nadal – pomimo wydania nieprawomocnego wyroku skazującego i braku podstaw do przyjęcia obawy matactwa z uwagi na zakończenie postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji - istnieją powody, dla których w niniejszej sprawie powinno być stosowane tymczasowe aresztowanie wobec T. T.

Określony w zaskarżonym postanowieniu termin stosowania tymczasowego aresztowania jest współmierny do potrzeb postępowania międzyinstancyjnego.

Z uwagi na powyższe i wobec braku podstaw do odstąpienia od zastosowania tymczasowego aresztowania z przyczyn określonych w art. 259 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Jacek Błaszczyk Michał Laskowski Jerzy Grubba

[PGW]

[ms]